

RAFAELOVA ŠKOLA

Věk Vodnářky

Renata Štulcová

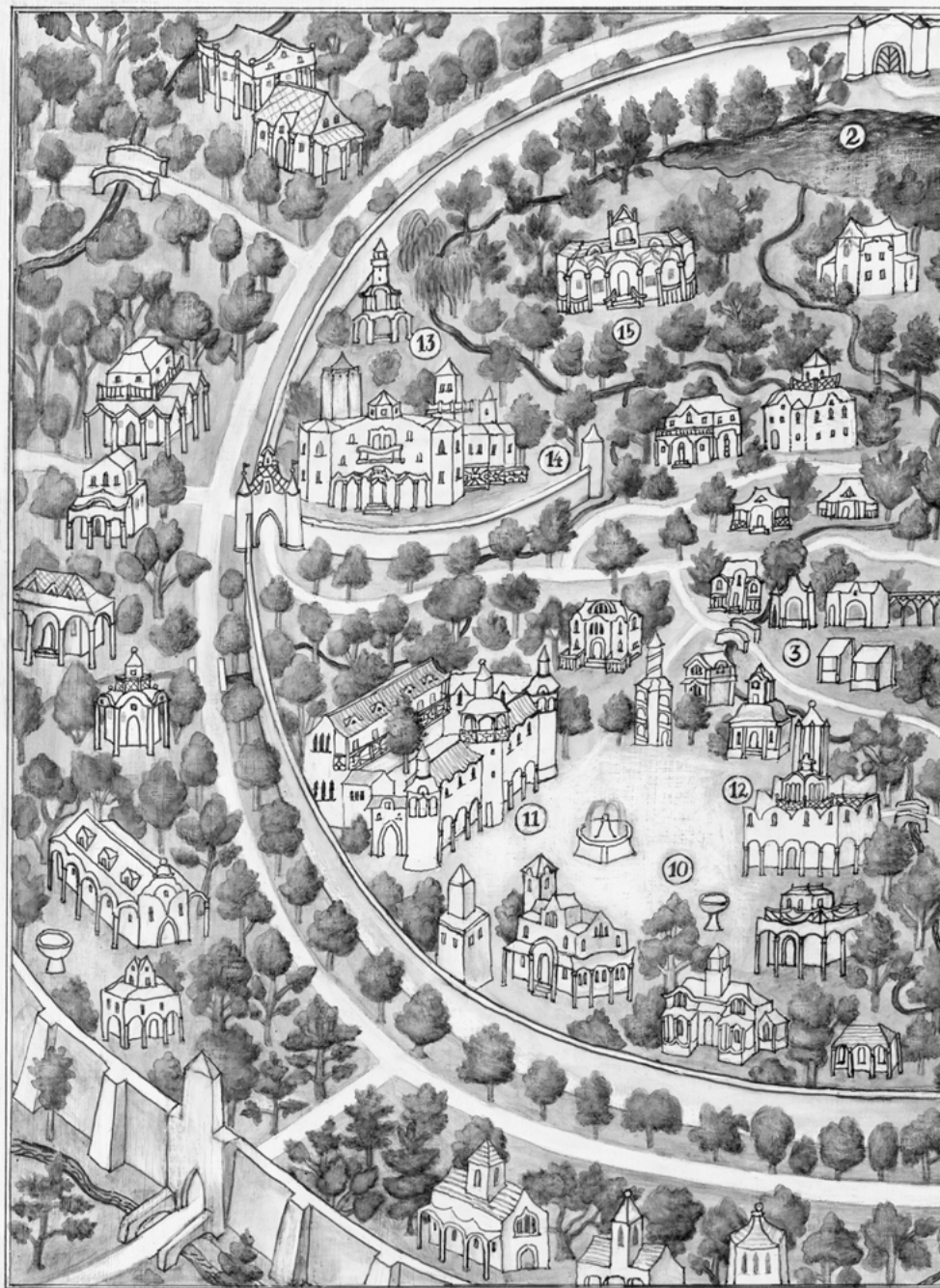
MAITREA

Rafaelova škola

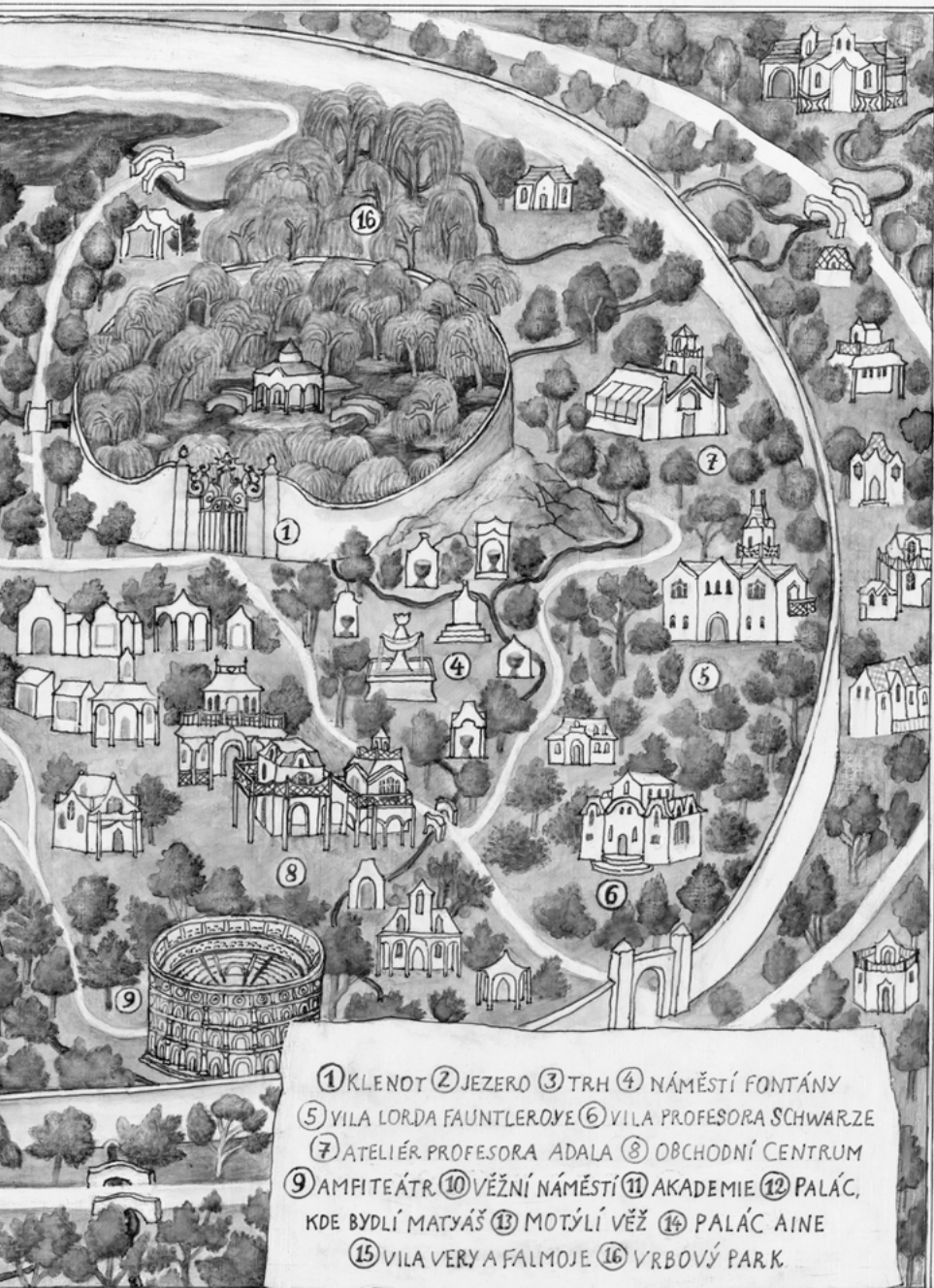
Věk Vodnářky

MURIAS MĚSTO VÍL A ELFŮ

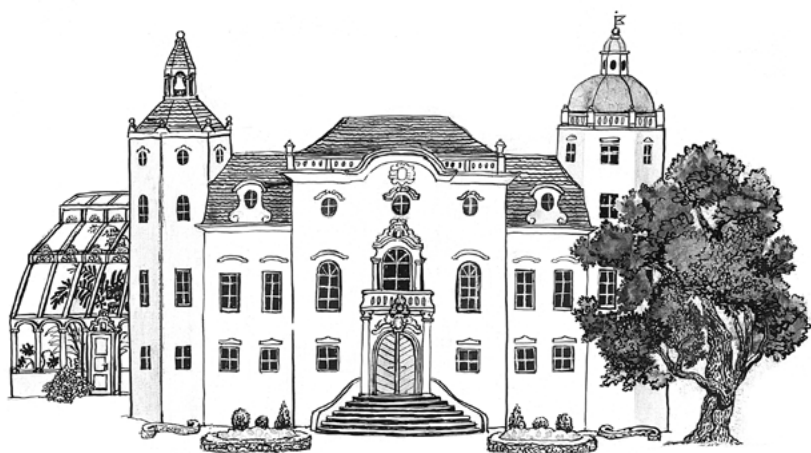

I CENTRÁLNÍ ČÁST

Rafaelova škola

Věk Vodnářky

Renata Štulcová

MAITREA

2023

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata, 1969-

Rafaelova škola. Věk Vodnářky / Renata Štulcová. -- Praha : Maitrea, 2023. -- 385 stran

ISBN 978-80-7500-673-8 (brožováno)

* 821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro mládež

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2023

Illustrations © Jarmila Marešová, 2023

Czech edition © MAITREA *inspirace srdcem*, s.r.o., Praha 2023

ISBN 978-80-7500-673-8

Obsah

1. Cesty lásek	1
2. Na prahu nového věku	11
3. Stěhování do Muriásu	25
4. Rowanovo ego	39
5. Příběh zvonů	53
6. Pletichy	73
7. Lochiovy brány	89
8. Jezdec	105
9. Záměr	123
10. Pouliční koncerty	145
11. Slunovrat v Muriásu	169
12. V roli královny	191
13. Magie růží	207
14. Rodina	233
15. Pohár	259
16. Mytické divadlo	279
17. Koncert pro orloj	297
18. Lekce o jednorožcích	311
19. Zrcadla	325
20. Dvě sestry	343
21. Dávný král	357
22. Maturitní ples	363
23. Zelený muž, král lesa	379

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Owi, jakou vůni lásky si bude má dcera navždy pamatovat?

Šeříky, růže, vanilku a mandle, Veličenstvo.

A jakou píseň lásky si, Owi, bude Marina navždy pamatovat?

Jsem přesvědčen, Veličenstvo, že jí v paměti zůstanou slavičí trylky, tlukot Rowanova a jejího srdce a jejich jména, která si navzájem šeptali v třetím sadu... Ale ty jsi smutná, královno...

Ach, Owi, sucho souží Evropu.

To je Adhirajova bitva, královno. Nech ho bojovat za déšť a pověz mi, čímžpak se ještě soužíš.

Owi, málo, tak málo ví má dcera o údělu nás víl a elfů, o péči, kterou věnujeme všemu na Gaie. Nechtěla jsem jí kazit dětství samým studiem. Vždyť víš, jak ji nebaví historie u královského dějepisce. Děsí ji krvavost dějin, pokaždé pláče nad obětavostí víl a elfů, s níž jsme zachraňovali a zachraňujeme nejen Evropu.

Královno, ona už není dítětem a do studia se ponoří. Má v sobě nevysychající pramen laskavosti, té nejdůležitější vílí síly.

Děkuji ti, Owi. Vy jednorozci jste mi před věky uměli vždy připomenout, co je důležité. A připomínej mi to, Owi, vždy, když budu propadat smutku, protože o nás ti přízemní šíří pomluvy a lži. Vždyť popírají naši laskavost, lásku a harmonii, největší dary, které jsme my víly a elfové dostali od kosmu.

Ano, královno, i tvé dceři jsem nedávno vyprávěl, jak svět zachraňují všechny ty laskavosti a žádná není malá. Připomněl jsem jí, že pokud je srdce druhého tady v tom životě schopno laskavosti přijímat, přijme je. Třeba i později. A jestliže není, přijme je v dalších životech. Žádná laskavost nezmizí do nicoty.

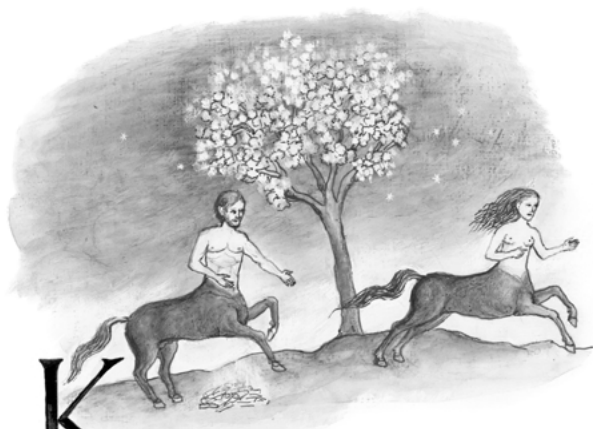
Nyní, královno, uveď svou dceru do vašeho království, ať se naučí žít jako víla, která přinese vílí harmonii také mezi lidi.

Cesty lásek

1.

*Jak si otevřít srdce, aby k nám přišlo kouzlo lásky?
Očistíme a nabijeme růženín, kámen pomáhající srdci.
Přitom do něj vložíme záměr léčení, kterým si otevřeme
srdeční čakru. Kámen nosíme na hrudi, působí tichou
ženskou vnímavou silou, jež přitahuje lásku.*

Magické kompendium Mariny Fialkové

KRÁL ARTHOS POZORUJE dohasínající očištné ohně, které v noci přeskakovali kentauři. Planinou Síría s klenotem Faliásu doznělo dunění bubnů a vzduch voní jarní trávou, nad níž se vlní vůně kvetoucích sadů.

Kentauři odpočívají, nasávají poezii prvního dne letní poloviny roku, kdy vládu nad světem převzal král lesa.

Arthos s celou rodinou se připravuje na klus mezi kentauřím lidem zpátky do města. Za poslední týden poznal své království

tak jako nikdy předtím. Nyní pohlíží kentaurům i kentaurkám do tváří, mnohé z nich si pamatuje z turnaje v šachu i z plesového reje.

A je pryč, vzpomene si na Marinu. Ona i Adhiraj. Skákali přes ten nízký oheň s dalšími studenty a ve světle plamenů se zdálo, že jim oběma hoří vlasy. Víla a elf... Rychlí jako vítr, výbušní jako oheň, tajemní jako voda... Vedli tance na náměstích i tady u ohňů... Pak se rozloučili, skryli se do iluzí a byli pryč... Marina má mezi nimi tolik přátel... zadíval se na mládež kolem Aidana.

„Všechny vyrostly do krásy, vid?“ zašeptala mu Markéta. „Však si taky Aidan vybral tu svou. Ale jsou tam i další, nelíbila by se ti některá?“ usmála se na bratra.

Marina snad ještě nikdy nebušila na dveře takovou silou. Třešňová vůně, pocity štěstí a horké láskyplné něhy, kterou před chvílí sdíleli s Rowanem, a také zostřené barvy a zlý sen o kletbě byly náhle zapomenuty a místo nich nastoupil strach.

Tohle tatka nepřežije. Možná už dostal infarkt! Co to mamka provedla? Do prčic, klíče mám v autě za sadem...

Vtom jí pěst prolétla vzduchem, protože otec jí právě otevřel dveře před nosem, a tak ho spatřila živého, kroutícího hlavou s patřičně nasupenou tváří. Vždyť kdo by takhle ráno na prvního máje mohl rušit?

„Mariňáku,“ roztál v úsměvu. A Marina pocítila úlevu tak hmatatelně, že snad muselo být slyšet, jak jí spadl kámen ze srdce.

„Rowane, chlape, no konečně,“ vítal hurónsky také elfa, který klidně stoupal po schodech za jeho dcerou. Když Marina viděla, že o ni tu vlastně nejde, vpadla do vily s pohledem, který říkal:

No to se na to teda jdu podívat... Kde ta mamka je? To ji neslyšeli, jak si otvírala dveře?

„Dáte si snídani?“ volala z kuchyně babička.

„Rádi, babi.“

Mami? Kde jsi? Skoro se matky lekla, když ji viděla sedět zneviditelněnou a jiskřící v obývacím pokoji v křesle vedle ibišku. Po nočních oslavách se Aine stačila převléknout a k Fialkům doražila v jarním béžovém plášti, pod kterým měla džíny a bělostnou halenku.

Marinu od rána barvy přímo oslňovaly, a tak zamrkala nad matčinými rudými vlasy, které tolik kontrastovaly s pláštěm, a přitom za sebou rychle zavřela dveře.

„Marinko, dokázali jste nemožné,“ zvedla se Aine z křesla a došla k ní, aby ji objala.

Mami, pst! Proč jsi tady? Co se stalo?

Zlomili jste s Rowanem kletbu, dítě. To se stalo.

Marina vytáhla obočí. Ale ne nahoru, spíš do stran. *Mně... se o kletbě zdálo v sadu... Nějaká žena ji vychrlila jako pomstu...*

Aine přikyvovala. *Po pádu Atlantidy se do mě zamiloval jeden člověk, a když jsem ho odmítla, spáchal sebevraždu. Jeho matka ve své bolesti neviděla, že já na jeho neštěstí nenesu žádnou vinu. Nechtěla si připustit, že její syn si prostě vzal do hlavy, že když se za ním otáčí každá lidská dívka, může mít na světě úplně všechny ženy, tedy i mě. Proklela mě i náš rod za to, že jsme se podle ní já a můj lid míchali lidem do života. Soslala na nás neštěstí, které ubližovalo všem, kdo nepatřili ke stejnému druhu.*

Marině vše došlo. *Meluzína a Raimondin? Rusalka a princ? Ty a tatínek? Proto jsi od nás odešla?*

Aine přikývla. *Kletba se kolem nás stahovala jako šedý závoj, který zakrýval krásu a barvy světa. Stahovala se pomalu jako smyčka,*

přinášející do života neštěstí. Přibližovala se ze všech stran k Jelení více, proto jsem se ve tvém prvním roce vzdálila Petrovi i tobě, dokud se z tebe částečně nestala víla. Nesměla jsem o kletbě nic prozradit, nemohla jsem varovat ani Marenu, ani Meluzínu s Rusalkou. Proto jsem poslala Amálii do Anglie, aby byla od Puka dál.

Jen já a Rowan, víla a elf... pochopila Marina.

Ano. Ta nešťastná matka věděla, že úplně temnou kletbou by si zničila svou karmu. Proto do ní vložila naději. Kletba se stala zlomitelnou, jenže se mohla zlomit jedině tím, že si moje následnice vybere sobě rovného, vysvětlovala Aine dceři to, co Marina viděla ve snu, který k ní přilétl, zatímco usínala v Rowanově náruči.

Marina přikývla. Řekla jsem Rowanovi, že bych ho milovala, i kdyby měl jiný diagram zrození a nebyl Lev. A pak jsme... Marina se usmála, srdce se jí rozbušilo.

Vím, co jste dělali, dítě. A nemusíš se kvůli tomu červenat. Energie vaší lásky procházela krajinou.

Mami, vidím všechno v jasných barvách. Znamená to, že jsem předtím kvůli kletbě neviděla svět takový, jaký je? Rowan mi tvrdí, že to mám ze sexu s ním.

Aine se snažila nesmát se nahlas.

„Mariňáku, čekáme na tebe se snídaní,“ otevřel Petr dveře do obývacího pokoje a zarazilo ho, že dcera zírá na prázdné křeslo.

„Tati, co je?“

„Ale jen takový pocit,“ znovu se zadíval na křeslo.

A Marina ho raději vytlačila z pokoje a šla s ním do kuchyně vonící bábovkou, štrúdllem a kávou.

„Zažádat o povolení uspořádat koncert kdekoli v Praze, to není jen tak, to mi věř,“ pravil Petr Rowanovi a Marina pochopila, o čem zapředli řeč, zatímco mluvila s Aine. „Možná máte u vás

v Británii jednodušší předpisy,“ pokračoval Petr, „ale tady v Čechách jsme velcí ouřadové už od Rakouska-Uherska. V úřadování jsme špička Evropy. Dělal jsem na ministerstvu, mám s tím zkušenosti. Koukneme na web magistrátu, tam určitě najdeme pokyny. Přinesu noťas.“

Mami, hrklo v Marině, když otec vycházel z kuchyně a neviditelná Aine se kolem něj prosmýkla dovnitř.

Jdu si pro kávu a bábovku, vysvětlila jí Aine. A Marina s Rowanem nenápadně pozorovali, jak královna víl zvedla talířek, který jí v ruce počal světélkovat, a jak si naložila světélkující bábovku. Aine pracovala neslyšně, a když se dotkla šálku, také ho zneviditelnila a pak si z překapávače nalila kávu.

Babička s dědou ji neviděli, ale pocít, že v kuchyni něco není v pořádku, měli oba a Marina si jejich zamyšlení všimla.

Aine si nesla snídani zpátky do obývacího pokoje, odkud Petr přinášel slíbený notebook.

A zase se potkali ve dveřích, já zešílím, nadsakovala Marina na židli. *Tatka ji taky vnímá, teď se za ní díval. A kroutí hlavou.*

Její Veličenstvo se na nás přišlo podívat? nechápal Rowan Aininu komediální přítomnost.

Ne, Její Veličenstvo nám přišlo oznámit, že jsme zlomili kletbu.

Rowan pohlédl Marině s úsměvem do očí. *A jak se nám to povedlo?*

Pod třesňovými květy, odvětila mu a také se usmívala.

„Tady to máme,“ ukázal Petr na displej. „Řekl bych, že by to chtělo právníka,“ počítal dokumenty, které musejí Rowan s kluky předložit spolu se žádostí na Magistrátu hlavního města Prahy. „Moc času nezbyvá, když chcete koncert pořádat v září. Ale nejdřív musíte vyřešit, jestli budete firma, nebo si uděláš živnostenský list.“

„A chtějí po nás plánky, co kde bude stát. Musíme podat žádost i na silniční úřad,“ nahlížela Marina do notebooku.

„Máme květen, červen, červenec, srpen, září,“ vypočítával Rowan na prstech.

„Rovnodennost a planety v konjunkci budou jen ten jeden den. Abychom to nepromeškali,“ sýčkovala Marina.

Rowan si ji přitáhl paží. „S tím si opravdu nedělej starosti. A chápu dobře, že do toho jdeš s námi?“

Přikývla. „Budu vám hlídat životosprávu, abyste nepili alkohol, nebrali drogy a nechodili do divných klubů.“

„Neboj. Teď je v módě wellness, zdravá strava a posilování.“ *Ale jsem tak rád, že budeš všechno organizovat s námi. Nezapomeň, jak jsme se tenkrát domluvili, aspoň hodina denně je naše,* mrkl na ni.

„A jak jste na tom se sledovaností?“ hledal zatím Petr jejich video.

Broučku, nakoukla Aine do kuchyně. Až půjdou tatínek s dědou a Rowanem opravovat ten skleník a babička za paní Hajánkovou, přijď za mnou do sadu pod třešně pamětnice.

Jaké pamětnice? povytáhla Marina obočí, ale ihned jí došlo, kam matka míří.

A tak se po obědě v čase siesty vypařila brankou, kterou ráno poškodila, ale kterou už Rowan s tatškou stihli opravit.

Aine se s dcerou posadila do sněhu z okvětních plátků a obě se chvíli opájely omamnou vůní. „Až jednou tahle krajina nebude,“ začala Aine, „až se některé z kontinentů ponoří do vln a změní se tvář Gaii, poneseš tohle místo ve svém srdci. I kdybys v těch časech Rowana miliony let neviděla nebo ho úplně ztratila, místo vašeho rituálu, kde se vaše energie protnuly a aury spojily, bude tvým útočištěm. Tady budeš ve své mysli hledat vytrácející se harmonii.“

Pamatuj si proto tohle zákoutí navždy," dotkla se Aine Marinina třetího oka.

Pak Marině přikázala, aby se znovu položila na elfí plášť, ztišila se a nechala na sebe působit okolí. Aine se přitom vytratila, aby uvolnila prostor proudům sítě lásky, o které si s Marinou vyprávěla babička Luna.

Vzápětí Marina zaslechla ten smutný, krásný, vážný i laskavý tón, který ji drží pohromadě a zároveň ji táhne ke všemu, co je kolem ní. *Je to opojná síla a my s Rowanem jsme k ní přidali tu svou,* vzpomínala na okamžiky, které spolu ráno prožili. *Od síly lásky jsem si odpočinula v náruči své lásky. A teď ji tady ze sebe vydávám. Tvořím ji tak, jak o tom babička mluvila.*

Ano, vracela se Aine. *V rituálech dokážeš sílu lásky násobit. A nemusí to být jen rituál vaší lásky. Stačí rituál květin, vody... vzpomínala. Na rituály se vrhneme u nás doma v království,* dodala.

Můj králi, bdělou hladinu sužuje zoufalé sucho a vítr víří prach, který na všechno usedá. Úroda vadne, ovoce padá ze stromů, lesy se přehřívají a hoří, voda v hlubinách nemá podmínky ke zrodu. Mezi lidmi zavládly obavy, mezi elementály přímo strach. A přitom tady u nás v Zásvěti se válejí mlhy kolem jablečných sadů, které plodí, protože moje mysl si to přeje.

Ach, moje mysl... Dokážu stavět z pralátky, ale nedokážu se s tebou rozloučit.

Vlastně celá naše rodina jedná z lásky nesmyslně. Když milujeme, ztrácíme rozum.

Mani, nebo Marina? Nechce, abychom jí říkali Mani. Silou lásky vyhrála nad kletbou. Nepátrala po kletbě, prostě milovala.

Když tady u mě byla, když ses jí, králi, ukázal a přivedl ji sem, radila mi moudře. Dokud tě nepropustím, tak se mi nevrátíš. Dokud tvé tělo neodevzdám pralátce... Proč jsi ale šel za ní? Proč jsi nedal najevo mně, že chceš odejít? Miluješ mě vůbec ještě?

Když se mi tvůj duch dlouhá léta neukázal, nabyla jsem dojmu, žeš odešel. Tady v Kairu nevnímám čas. Lásko, doufala jsem, že už jsi na cestě k novému zrození a že tvé mrtvé tělo odevzdám jezeru, až staneš živý na prahu mého hradu. Hledala jsem tě mezi elementály i mezi lidmi, jenže hvězdy si se mnou nepěkně hrály jako kočka pohazující si s napůl mrtvou myší.

Králi, ze žárlivosti jsem chtěla zabít vlastní sestru! Zabila bych ji, kdyby mi láska nezkřížila plány. Byla to láska, která ji vždy zachránila. A já jsem té lásce nyní neskonale vděčná. Kdybych měla slzy, plakala bych z vděku. Kdybych měla slzy...

Moje Mani... Mé vzpomínky na ni... To dopoledne, kdy jsem ji viděla naposledy. To dopoledne jsem přišla o všechny sny a štěstí. O otce, o sestru, o švagra. Matka na mě v žalu téměř zapomněla. Babičku jsem přes mračna, která Gaiu zahalila, neviděla celé věky. Světлана s Juliánem se o mě starali a pramatka za mnou často přicházela. Jenže ona sama nešťastná v tmavých závojích mi neuměla rozzářit svět plný popela po katastrofě Atlantidy.

Denně na Mani a na otce vzpomínám. Slzy mi vyschly. Nemůžu se zbavit hořkosti a zlosti, že riskovali natolik, až jsme o ně přišli. Ishan se s nimi hádal, varoval je, že s těmi padlými dušemi se prostě nedá domluvit. Neposlechli jeho ani mě, odpluli na lodi a už se nevrátili.

Moře vřelo lávou. Roztržená Gaia plakala a my s ní... Přežili jsme. Avšak... srdce mám podobné kameni.

Co se stalo, nemůže se odestát. Jednala jsem jako monstrum. Zabít vlastní sestru? A teď mám obavy a hrůzu z toho, že na to přijde. Kdykoli s ní mluvím, jsem jako zledovatělá. Mani se mnou chce

navázat kontakt, touží po přátelství, ale já mám strach přijmout její vřelost. Přitom rozumem vím, že na moje zločiny nemůže přijít. Žádný z mých činů s sebou nenese jedinou stopu.

Ale je to Mani. Co když nakonec přece jen odhalí pravdu? Co se se mnou stane? Vyženou mě, protože jsem všechny zklamala? Protože jsem nebezpečná? Protože jsem měla tak temné myšlenky? Skončím zavřena tam, kam odchází Kujón? Co jiného by se mnou mohli udělat?

Jak Mani zabráním, aby zjistila pravdu? Ona je taková objevitelka. Od nejútlejšího dětství si hrála na detektiva. Už ve školce. Jak ji zastavím? Brzy ji tady budu mít.

Na prahu nového věku

2.

Koření slouží v magii jako rychlá pomoc. Stačí ho trochu nasypat spolu se záměrem na obyčejnou svíci a pak ji zapálit. Anebo nosit s sebou v plátěném váčku. Skořice zajišťuje bezpečí a lásku. Hřebíček-ochránce dokonce chrání proti pomluvám. Rozmarýn léčí, česnek zbavuje vzteku, fenykl očišťuje, šalvěj přináší moudrost a tymián nové nápady.

Magické kompendium Mariny Fialkové

CHEIRON SE USADIL za katedru. „Jak jsem slyšel od Amazonek, mnohým z vás se přestala dařit metamorfóza v kentaury, a tak se s vámi přibližně do týdne rozloučíme. Proto dnes přistoupím k poslednímu tématu, o němž jsme doposud v semináři nemluvili.“

Rozdíl mezi lidskou a kentaurí astrologií, napsala si Marina do sešitu a nadpis podtrhla. V tu chvíli pocítila Rowanovu pobavenou energii. No jo, on si zase nic nepíše a má ze mě legraci... A potom bude studovat z mých zápisků. Můj milovanéj pan chytřej... Ale vadí mi, že s kluky vůbec nespěchájí se žádostí na pražský magistrát. Zatím pořád skládají písně, pro formuláře si do Prahy nejeli a ani ten živnostenský list nemá vyřízený. A ještě se kluci dohadují, jestli si nezaloží firmu.

Stalo se něco, Swannie? všiml si Rowan jejího zachmuřeného obličeje.

Zakroutila hlavou. Nejraději by natáhla paži a dotkla se ho.

„Naše astrologie je věda, zatímco lidská astrologie se od vědy odchýlila,“ odpovídal Nuallán na Cheironovu otázku.

Ředitel přikyvoval. „Ano a byl bych rád, abyste, až se mnozí z vás vrátíte mezi lidi, dál přistupovali k astrologii jako k vědě. Abyste nespoleháli na neplatné staré tabulky, které lidé používají celá století. Prosím, Aidane?“

„Mně připadá divné,“ rozvažoval princ, „že to nepřipadá divné lidem. Když přece na obloze vidím Slunce stojící ve znamení Raka, a astrologové by mi tvrdili, že stojí ve Lvu, tak jim přece nebudu věřit.“

Třídou to zašumělo.

„Nezapomeň Aidane, že ty na obloze vidíš ideje, máš aktuální přehled,“ připomněl mu Cheiron.

„Lidé ale taky. NASA a další astronomické observatoře mají na internetu aktuální stav na hvězdném nebi,“ namítl Aidan.

Cheiron pokrčil rameny. „Výsosti, kdysi dávno zachraňoval vědu v astrologii Copernicus sídlící v Praze a ten přepočítal tabulky zpětně i dopředu. Jenže to nemohl udělat až do současnosti, kdy došlo k pravidelnému posunu zemské osy a také

k posunu hvězd v Galaxii. Dnes ti pokrokovější astrologové na odchylky na obloze poukazují a dělají lidem horoskopy podle skutečnosti. Jsou to však solitéři a často se stávají cílem útoků těch, co se snaží udržet zastaralé pořádky. Nyní se mnozí astrologové snaží lidem namluvit, že přestože na obloze vládnu Váhy, novorozeně se podle starých neplatných tabulek narodilo ve Škorpionu. A víte, jakou výmluvu si vymysleli?“ rozhlédl se po studentech.

Marina pokrčila rameny. *No to fakt nevím...*

„Já vím,“ přihlásil se Rowan.

Jako obvykle sklidil Marinin obdivný pohled, což spokojeně zaregistroval. „Někdy před atentátem na Její Výsost jsem studoval na písemku z historie astrologie a ze zvědavosti jsem hledal na Googlu spoustu informací a víte, na jaké nesmysly jsem narazil? Někteří lidští astrologové tvrdí, že souhvězdí a Zodiak spolu nemají nic společného, proto je jim jedno, co se na nebi děje, a všem přiřazují nesmyslné horoskopy.“

„Já tak nějak pořád nechápu, proč se ti astrologové drží něčeho, co nefunguje?“ zakroutil Aidan hlavou.

„Víš, Výsosti, tobě nepůsobí problém počítat v dynamické trojrozměrné geometrii, v prostoru, který se minutu po minutě proměňuje. Dokážeš elegantně aplikovat nejsložitější výpočty na Gaiu a planety obíhající kolem Slunce po elipsách, které se mění ve spirálu, jelikož Slunce s námi letí v rameni Galaxie. A Galaxie s námi letí kosmem. Jeden pohyb se spojuje s druhým a my kentauři tohle vše umíme spočítat. Ale kolik lidských astrologů to dokáže jen tak s tužkou a papírem? Minimum. Každý z nich není geniální astronom, astrolog a matematik v jednom, jako byl Copernicus, který napsal pro lidi převratné dílo *De revolutionibus orbium coelestium*, dál rozpracované Keplerem

a Brahem. A tak se lidé spoléhají na staré tabulky a drahý zastaralý software a vymýšlejí si nesmysly, aby nemuseli světu přiznat, že nemají ani talent, ani matematické schopnosti. Doufám, že je vám jasné, že pro ty z vás, kdo se budete astrologií zabývat, je přímo povinností pomoci osvěceny lidským atrologům, kteří pracují se skutečnou oblohou a jsou přitom utlačováni zkostnatělými fanatiky.“

Cheiron nechal na chvíli zavládnout ticho. Studenti neměli představu, co po nich bude chtít dál.

„Nerad bych, abyste celé dvě hodiny semináře proseděli tady v lavicích. Zdá se mi tu jaksi vydýcháno. A protože souhlasím s Hermovým názorem, že nejvíce se studenti naučí sami, zadám vám problém a vy se odeberete do studovny. Začínáme se věnovat těm nehlubším vztahům mezi námi a hvězdnou oblohou.“

Marina si opět připravila pero, aby si zadání zapsala.

„Zjistíte, jaký je původ Vodnáře. Čí je to symbol, jaký je jeho vliv. A vše ostatní kolem. A mějte celou dobu na mysli, že se dotknete velkého tajemství, které studentům odhalujeme až v tuto dobu. A až se to tajemství dozvíte, budete o něm mlčet, tak jako o něm mlčí vaši rodiče. Jak praví Hermés: *Ústa moudrosti zůstávají zavřená, dokud jim nenaslouchají chápající uši.*“

A zase se ocitli v chladné studovně, kam nedolétl jarní vánek vířící hormony. Aidan převzal velení, protože jejich přirozený vůdce Rowan se neměl k žádné činnosti. Seděl v rohu zády opřený o sloup, pozoroval Marinu, drbal Čerta za uchem a naslouchal kentauřímu princovi.

„Vážení,“ řekl Aidan, „vidím to tak, že si sem nasyslíme literaturu a každý bude číst a vypisovat. Pak se pokusíme dát vše dohromady.“

Před Marinou přistál tlustý spis s názvem *Aquarius a mytologie světa*. „Ty, náčelnice, nejvíc čteš a v téhle je nejvíc textu,“ vysvětloval Vilda, když pro sebe otvíral *Atlas map vývoje hvězdné oblohy*.

Jak se všichni usazovali na kamenné lavice a dávali se do studia, sál utichal. Vilém kreslil změny poloh hvězd ve Vodnáři během jednoho cyklu Zodiaku, Rowan pročetl knihu o fyzikálních parametrech hvězd v souhvězdích. Též ostatní se ponořili do spisů o souhvězdích, o vztazích mezi souhvězdími a Titány, o psychologii a souhvězdích a rovněž do rozličných astrologických systémů, které vynalezli lidé. Zrovna Aidan si vybral vědskou astrologii a po celou dobu nad každou otočenou stránkou pokyvoval hlavou, až to začalo být Marině i Médee podezřelé a vyměňovaly si nechápavé pohledy.

Dvě hodiny ve studovně v chladu nad zatuchle a starobou páchnoucími spisy uplynuly. Ustávalo šustění stránek a skřípání inkoustových tužek po papíru, převládlo zívání.

„Takže,“ zaklapl Aidan salátový exemplář vědské astrologie, „objevil někdo z vás nějaké tajemství?“

Křčili rameny a Rowan si vzal slovo. „Nejzajímavější, co jsem našel, je mlhovina ve Vodnáři, které se říká Oko stvořitele. Vznikla po výbuchu hvězdy před asi deseti tisíci lety a nese se k nám z ní takový divný zvuk. Tady píšou, cituju: ... *metaforicky by se dalo říci, že se z Oka stvořitele nesou zvuky podobné křiku zatracených bytostí. Na snové hladině, kam dohlédneme, se žádné zatracené bytosti nevyskytují, ale nemůžeme tak s jistotou hovořit o těch vyšších snových hladinách, kam my jako elementálové už nedohlédneme...* Jinak je Oko stvořitele nejbližší mlhovina od nás vzdálená asi sedm set světelných let.“

Vtom se ve studovně objevil sám Cheiron. „Jak jste daleko?“ posadil se na volné místo na lavici vedle Bulížníka.

Jejich odpovědi byly protažené obličejem.

„Dobrá, nebudeme nic prodlužovat, začnu se vás ptát a uděláme z toho kolokvium,“ rozhodl Cheiron. „Jakého rodu je Vodnář?“

„Že by mužského?“ pravil Vilda.

Cheiron jeho dětinské chování přehlédl a přikyvoval. „A myslíte si, že tomu tak bylo vždycky?“

„V knihách, co jsem četla já, teda jo,“ přikývla Agatha a další to také potvrdili.

„Já tady mám něco jiného,“ ozvala se Marina. „Četla jsem v rozboru Homérovy *Iliady*, že Řekové v době helénské považovali za Vodnáře Diovu dceru Hébé, která podle Řeků nosila pohár k hostině bohů. Teprve potom, co se Hébé provdala za Hérakla, se Dioovým číšníkem stal Ganymedes.“

Cheiron přikývl. „Pravda se vždy někde uschová. Přestože toto je samozřejmě Homérova autorská licence.“

„Takže Vodnář byla žena?“ ujišťovala se Marina.

„Ideu Vodnářky na obloze vidíme celou zahalenou, se zakrytou tváří, protože Vodnářka je tajemnou vládkyní Zodiaku a dobře víme, že největší tajemství zůstávají vždy zahalená,“ potvrdil Cheiron. „Ale to není celé tajemství Vodnářky. K jakému živlu patří?“

Agatha zvedla ruku. „Sice se jmenuje Vodnářka, ale jejím živlem je vzduch. Vzduch představuje myšlení a vlada Vodnářky je obdobím uskutečňování myšlenek, které pomohou všem. Vodnářka je přátelská a její vlada znamená vládu srdce a dobra, které se jako voda z jejího poháru nabízí všem. Takový grál z pověstí...“ vychrčila Agatha.

„Jo, jo, to tady taky mám,“ přidala se k ní Médea. „Vodnáři cítí dávno předem, co je nutné udělat, a když cokoli dělají, zvažují přitom, jak tím pomohou ostatním. Často zaprou svůj strach,

aby vykonali, co je třeba pro dobro druhých. Mají to těžké, protože se musí vždy povznést nad hloupé poznámky všech, kdo jejich nápady nechápu nebo je štví Vodnářova vzdušná genialita nebo Vodnářova pomoc druhým. Ještěže nejsem Vodnář... ka," dokončila.

Rowan se pohnul. „Ono, Médeo, ani tak nejde o to, zda ses narodila ve Vodnáři. Tvé chování a postoj ke světu přece určuje tvůj ascendent. Ascendent je to nejsilnější, co nám hvězdy přiřkly," připomněl jí. „Vid', Swannie?"

„Hm," stiskla Marina rty.

A Cheiron souhlasil. „Její Výsost se narodila v okamžiku, kdy nad obzor vycházelo souhvězdí Vodnářky, a vše, co Její Výsost dělá, tedy ovlivňuje Vodnářka. A... nyní jsme vlastně dospěli k okamžiku odhalení další části tajemství, které v knihách nenajdete. Navíc tuto část tajemství znáte, jen si ji neuvědomujete. Napovím vám otázkou. Jak ještě jinak je Její Výsost spojena s Vodnářkou kromě toho, že se jedná o její ascendent?"

Náhle před sebou Marina spatřila vzpomínku. Pohár z vody, který při slunovratu po metamorfóze přijímala v Muriásu, matčin rodinný klenot, vodu, zázrak života.

„Královna Aine je nositelkou a ochránkyní poháru," slyšela Marina mluvit Rowana, „a zároveň vílou patřící k elementu vzduchu. Ona je nositelkou meče, který též patří elementu vzduchu. Královna Aine je zřejmě na Gaie Vodnářkou."

„Ano a Ainina dcera je její pokračovatelkou," zadíval se ředitel na Marinu.

Ta zrudla. *U labutích perutí, proč mi tohle zase nikdo neřekl?*

„Tys to opravdu nevěděla? My se tady s tím vypisujeme..." pravila Kydippé s těžce skrývanou jízlivostí.

Marina zakroutila hlavou.

Cheiron ihned zakročil. „Studenti, nezapomínejte, že Její Výsost je vzdělávána postupně jako vy. Při jejím narození jsme se usnesli na tom, že bude do všeho zasvěcena až v plnoletosti. To, že se v jejím životě děje leccos jinak, než jak jsme plánovali, jen ukazuje, nakolik jsme proti osudu bezmocní.“

A studenti včetně Mariny seděli a vážně pokyvovali hlavou nad jím nově zjevenou vážnou skutečností.

„Ale stejně je krásné, jak je ve vzduchu cítit máj, co říkáte?“ nasávala Kydippé známé vůně parku u školy. Lákavé závaný jara a lásky.

„Já se na máj ve vzduchu budu soustředit až po písemce, co nám slíbil Zicherman,“ odvětil jí Vilda.

Obešli vílí pavilon, na který Marina nyní hleděla s nostalgií, když vtom se z boční cesty ozvalo volání.

„Klucí!“ hnaly se Simča s Kamčou v čele sekundánek z druhé strany parku od brány do království krále Basilea. S jejich jekotem se všichni vrátili do reality křivoklátského gymnázia. „Kluci, to další video je prostě nej, super...“ pokřikovala celá sekunda seskupená kolem nich.

„Video super a písnička se vám taky líbí?“ zeptal se ironicky Ivo, který toho po návratu z pralátky moc nenamluvil.

„Písnička je samozřejmě geniální a tobě ta čeština docela jde, i když v ájině zníš líp,“ pravila další ze sekundánek Rowanovi.

„Slyšíš, drahý, budeš muset pilovat češtinu,“ zavěsila se do něho Marina a odpluli spolu ke schodišti a dál do vstupní haly. Tam se prodírali davem, který až na výjimky píseň na internetu zhlédl několikrát a dal jí *like*. Mnohé dívky by nejraději omdlévaly pod

pohledy Rowana a ostatních kluků. Jenže ti nikomu pohled nevěnovali, řítili se do učebny fyziky.

„Písemka se blíží,“ šeptala Terka.

„Sprosté fyzikální slovo dne zní *precese* zemské osy,“ souhlasila Šárka cestou.

Ve sklepní učebně, kam si je profesor pozval na písemnou práci už minulý týden, vládlo jako pokaždé šero, neboť úzkými okny u stropu sem nedopadalo téměř žádné světlo. Tmavé zařízení místnosti navíc šero ještě umocňovalo a modrá křída na černé tabuli taky skvěle zanikala, takže nedokázali pořádně rozluštit, co je na ní napsáno.

„Není to ta písemka?“ ukazovala Terka.

„Klid. To je nějaké nesmazané opáčko z primy. Vidím hustotu,“ soustředil se Vilém na kocouří dětské písmo. „Jo, to psal nějaký primán.“

„A píše skoro jako ty, vid?“ rýpla si Kydippé.

Posedali si daleko od sebe do starých lavic, které snad pamatovaly ještě Marii Terezii. Lavice stály na stupíncích, takže nyní jako v miniaturním kině, kam se na špatný film dostavilo jen několik diváků, očekávali thriller, písemku na téma *precese* zemské osy, která každých dvacet pět tisíc osm set let opíše na nebi dráhu mezi Polárkou a Lyrou. Dráha se běžně zakresluje jako kruh, ale čistý kruh to není, na což nesmrtelní elementálové upozorňují. A z toho vyplývají pro studenty Rafaelovy školy problémy při výpočtech.

Když profesor vstoupil, Médea mu podala tu nejobyčejnější propisku, kterou si pro něj připravili a která po zápisu do třídnice ihned zaplula do kapsy jeho šedého pláště.

„Ano, *precese*...“ odkašlal si profesor. „Souběžně s tím, co máte v učebním plánu u kolegy Cheirona o posunu jarního bodu

do souhvězdí Vodnářky, si zjistím, jak jste povinnou fyzikální látku zvládli tady u mě. Pište si. Za prvé vypočítáte změnu polohy jarního bodu v důsledku precese osy Gaii za posledních osmnáct let a dále...”

Když měli zadání napsáno na papíře, zdálo se, že se snad setmělo. Mohl za to stín, který vrhala budova školy, jak se do ní na opačné straně opíralo slunce.

V deklinaci je to sinus, v rektascenzi kosinus, dávala si Marina pozor při zapisování vzorců, které museli umět z paměti. Jako elementálové se nemohli vymlouvat. Kdyby aspoň profesor otevřel okna, venku jaro a tady zatuchlý studený smrádek, téměř jako ve studovně v observatoři... skřípala propiskou po papíře a bušila do kalkulačky. Ještěže po nás nechce z paměti i tabulky goniometrických funkcí, zakroutila nad písemkou hlavou.

Rozvášněným profesorům, kteří je zkoušeli, protože se blížila jejich poslední metamorfóza, a rozvášněným fanynkám, které téměř lezly klukům po zádech, unikli po obědě úprkem do knihovny, kde se nad nimi paní Zlatuše slitovala a odemkla jim salónek až za oddělením Shakespeara.

„Hej, pst, slyším hlasy. To jsou určitě oni,“ ozvalo se za chvíli za dveřmi. „No musejí tam být. Kde jinde by byli, když je celá knihovna prázdná a šli sem a ven už ne,“ mudrovaly dívčí, spíše ještě dětské hlasy.

Kryštof se prudce zvedl, dveře otevřel a nepříjemně, jak jen to uměl, to s pěticí primánek vyřídil.

„Okamžitě odejděte. My máme už jen rok do maturity a učení až nad hlavu. Tak nám laskavě dejte pokoj.“

„A jednorožce nám neukážete?“ nedaly se holky.

„Poslouchejte, nejste nějaký drzý? Samozřejmě že vám jedno-
rožce neukážeme, vy byste se pak nesoustředily ve škole. Jděte!“
zavřel dveře.

„Co to je tohleto?“ rozhodil pak rukama. „Byli jsme snad my
takoví? My jsme byli tak slušný a vychovaný. Ale tahle generace?“

„Buď rád, že tu ve škole nebudeme, až sem přijde můj brácha,“
uklidňovala ho Médea.

„V Paříži se bude konat konference na téma mlha severní záře,“
chechtal se Rowan do mobilu, kam si stáhl zpravodajství BBC, aby
si po návratu do Kentaurionu mohl přechíst, co je u lidí nového.
Odpočíval v posteli a Marina mu nesla heřmánkový čaj.

„O té konferenci mluvil tatka. A taky říkal, že na internetu ko-
lují články o tom, že mlhu uměle vyráběli mimozemšťani, aby lidi
museli zůstat doma a neviděli jejich přemísťování se po Evropě.“

Rowan se natáhl pro čaj. „A lidi tomu samozřejmě věří, protože
polovina lidstva vždycky věří tomu, co se řekne v televizi nebo na-
píše na internetu.“

Marina se posadila k němu na postel. „Babička na to řekla,
že internet je dobrý sluha, ale zlý pán. To se říká o ohni, ale mys-
lím, že tady to platí taky.“

Ideje Vah a Štíra se na jarním nočním nebi nad Kentaurionem vy-
dávaly k západnímu obzoru, nad hlavou měla Marina Orla, La-
buť a Lyru a na východě se právě vynořila Vodnářka. Jarní vzduch
sliboval něžné city, avšak oni se teď museli dostavit v naprosto

nezvyklou hodinu do observatoře na pokračování včerejšího kolokvia o Vodnáře.

Ve čtyři hodiny ráno, po průchodu tichým městem za pravidelného odbíjení zvonů na věžích a poté tichou observatoří, kde se jinak během dne potkávají davy, takže běžně neslyšeli ozvěnu svých kroků tak, jako tomu bylo nyní, se šli v učebně.

Marina se choulila do pláště. Vzduch kolem chladil a navíc byl nepatrně nasycen kovovou vůní z armilárních sfér, astrolábů a dalších pomůcek kolem. K tomu ta tma za okny, při které by se raději viděla aspoň na koleji u knihy a šálku horkého čaje.

Namísto toho stála s ostatními u okna a pozorovala zahalenou tvář tajemné, a přesto vlídné Vodnářky.

Cheiron jim přitom vyprávěl. „Opravdu nám začíná věk srdce a zároveň myšlení a techniky, tedy věk Vodnáře. Nebo správněji věk Vodnářky, což je zároveň na přibližně dva tisíce sto šedesát let éra víl, elfů a sirén, tedy vzdušných elementálů. Věk Vodnářky by měl přinést lepší svět. Ale záleží na lidech. Vy tady všichni už jste dospělí, tak nezapomeňte, že my elementálové můžeme lidem pomoci, ale nesmíme se do ničeho násilně míchat. My všichni toužíme po tom, aby se lidi vrátili k nám na snovou hladinu, ne abychom se my propadli k nim. Máme naději na prahu nového věku. A vy jste mladí... Život vám teprve začíná...“

To vážné ticho bylo náhle příliš vážné. A možná ono donutilo Aidana se při pohledu na Marinu zeptat. „Její Výsost, tedy naše Vodnářka, musí zůstat jako vždy v anonymitě?“

„Samozřejmě, principi. Jak praví Hermés: *Ústa moudrosti zůstávají zavřená, dokud jim nenaslouchají chápající uši*. Stejně jako její matka, jako tvůj strýc, když se pohybuje mezi lidskými astronomy, jako Apollonios, když zasahuje mnohým do nebezpečných toků

peněz, a také my všichni musíme zůstat v anonymitě, dokud se nám nepodaří navrátit to dobré, co bylo v Atlantidě. Avšak... my si své vlastní odpadlíky z řad elementálů hlídáme, jenže dobře víte, že elementálové, kteří zapříčinili pád Atlantidy se propadli mezi lidi a jejich smrtelných potomků jsou dnes miliony. Chovají se jako otrokáři a dělají z Gaii... Lidé pro to mají slovo *peklo*."

„Jo, jo,“ pravila Marina nahlas a dívala se na své dlaně, jako kdyby v nich držela křišťálovou kouli. Vzpomínala na pohár vody, který vypila. „Život nebudou jen bylinky, ale my to nevzdáme.“

Čekaly je poslední dny v Kentaurionu a Rowan, sedící uprostřed komnaty, se rozhodoval, z které strany začne balit. Když se konečně zvedl, aby přemístil učebnice astronomie a filozofie do jedné z cestovních tašek, náhle zavazadlo upustil a se starostlivou tváří se vydal ke dveřím.

„Swannie, můžu?“ nakoukl k Marině, kmitající po komnatě. „Tedy ty tady máš tak uklizeno,“ pravil vzápětí téměř závistivě.

„A tys ani nezačal.“

„Ale začal. Jenže... Swannie, já jsem něco provedl a potřebuju to vyřešit. Potřebuju tvou pomoc,“ objal ji.

V Marině zatrnulo, neuměla si představit, že by Rowan mohl být v průšvihů. „Cos provedl?“ zahuhlala mu do hrudi a nasála nosem jeho vůni.

Zvedl jí bradu, aby ji políbil. „Mám ti to celé vyprávět nebo stačí, když ti pošlu myslí obrázek?“

„Radši ten obrázek,“ polkla.

Kdyby tak jen tušila, co v příštích vteřinách uvidí... *No to by mě ani v nejštielnějších snech nenapadlo! Kdyby nešlo o nás dva, snad bych se tomu i smála. Ale takhle?*

„Co budeme dělat?“ zašeptala mu v náruči.

A vzápětí už spolu spěchali do lycea za ředitelem Cheironem, který Rowana pokojně vyslechl a nad celou tou záležitostí dlouho pokyvoval hlavou. Nakonec souhlasil. „Svolám všechny studenty a pedagogický sbor.“

Stěhování do Muriásu

3.

Pro magii elementálů je naprostou nutností pozitivní záměr. Magie nesmí nikomu ublížit, to je zákon. V magii elementálů není místo pro závist, hněv, žárlivost ani nenávist. Jak nás učí Hermés, každá příčina má svůj následek a každý následek má svou příčinu a nikdo tomuto zákonu vesmíru neunikne. Tudíž veškeré energie, které v magii vyšleme, se nám vrátí.

Magické kompendium Mariny Fialkové

NOČNÍ TICHU PŘERUŠOVALA jen kopyta kentaurů hlídek a odbíjení zvonů věžních hodin. Marinina komnata vypadala s krabicemi a zavazadly jako před stěhováním a Marina, uložená na posteli mezi Čertem a Lily, nemohla oka zamhouřit, jako kdyby trpěla cestovní horečkou.

*Kentaurion je tak konzervativní. Co když ztratíme důvěru na-
prsto všech? Tu těžce budovanou důvěru. My, nositelé Řádu Hvězdy
severu.*

Že nespí ani Rowan, to věděla. Nyní se zvedl z postele a vzápětí
byl na chodbě u jejích dveří.

„Swannie, můžu k tobě? Já... bych nejraději potrestal sám sebe.“

Čert se v elfových rukou neprobudil, ani když ho přenášel na plášť
rozložený na podlaze. Lily jim začala příst u chodidel. Vleže se
objali, Marinina pokrývka jim byla malá.

„Swannie, jestli to kentauři ráno nepochopí, otec mě kvůli
tomu odvelí, to je jasné. A Její Veličenstvo se na mě bude po právu
hněvat.“

„Myslels to celé dobře, já ti rozumím. Jenže teď nám nezbývá nic
jiného než si zhmotňovat pochopení všech,“ zašeptala mu do ucha.

„Swannie, ty jsi zázrak. Já bych se radši neviděl a ty mi zhmot-
ňuješ pochopení.“

„Přece nenechám naději uletět,“ namítla. „A když budeme mít
naději, nebude mně tak třestit hlava.“

„A nepomohlo by ti, kdybych ti něco vyprávěl? Třeba jak jsme
tenkrát v Atlantidě tajili, že spolu chodíme.“

„Cože?“ zavrtěla se mu v náručí.

„No jo, víš, jak jsme to měli zpočátku těžké? Byli jsme mladí,
nevinní, nezkušení. Naše schůzky byly tak krátké. Stihli jsme se
pouze políbit. Vždycky se mi chvěly ruce, když jsem ti je pokládal
na boky, a tys pak zase rychle utíkala pryč. Ale tančilas mi v mysli
celý další den, bylo mi z tebe horko, připadal jsem si osamělý a stále
jsem cítil tvoje srdce, jak tlučé na mé hrudi... jako teď...“

Velká aula byla plná, přízemí, balkony i galerie byly hustě obsazené studenty, kteří neměli tušení, proč je pan ředitel svolal. Diskutovali, přeli se a navzájem se přesvědčovali, co má tohle shromáždění znamenat.

„Tipuju, že našli nějaký poklad z dob prvního Kentaurionu,“ prohlašoval Kryštof.

„Well... Možný je všechno,“ přitakal mu Rowan.

Jedna, dva, tři... nutilo něco Marinu počítat každé střetnutí Cheironových podrážek s dřevěnou podlahou, když směřoval k pódiu. Vystoupal schody a zastavil se před plátnem s múzami. S dávnou historií za zády začal mírnou úklonou směrem k Marině a Aidanovi.

„Výsosti,“ oslovil je oba zároveň.

Marina polkla. *Všichni kolem jsou uvolnění, jak se ale budou cítit za několik okamžiků?*

Cheiron si odkašlal. „Vážení kolegové, studenti, nebudu to dnes protahovat dlouhým úvodem. Sešli jsme se zde naprosto neočekávaně, neboť Uran-narušitel nás má stále ve svém vlivu a staneme se svědky nečekaného odhalení. A jak jsem se domluvil s lordem le Fauntleroyem, se vším vás seznámí on. Prosím, pane.“

Na Rowana se přilepily tisíce tázavých očí. A pak také na Aidana, Viléma, Toma a Iva, neboť to byli právě oni, kdo vstali a následovali Rowana na pódiu.

Klid a pochopení, to si teď zhmotňuji z celého srdce, snažila se Marina rozvážně dýchat.

„Vážení spolužáci,“ promluvil elf, když přehlédł aulu jako nastoupené vojsko královny Aine. „Nadešel poslední týden, kdy jsme s vámi. Ale kvůli tomu bychom nežádali pana ředitele mistra Cheirona, aby vás svolával. My se totiž potřebujeme

k něčemu přiznat a vysvětlit vám, proč a jak jsme to udělali. Tedy... dobře víte, že jsem mládí prožil mezi lidmi v nejprestižnějších internátních školách, kde není o šikanu nouze," pravil Rowan. „Víte ze svých zkušeností nebo z vyprávění starších, že lidský svět není ideální. Mnozí se do něj chystáte. Budete mezi lidmi pobývat. A také víte, že i mezi námi elementály se občas vyskytne zbloudilá přízemní duše, která nežije podle těch nevznešenějších zásad. I my loni v Goriásu jsme se s jednou takovou setkali. A proč o tom mluvím? Když jsme sem přišli, váš nádherný Kentaurion nás ohromil. Báječné lyceum se stalo na rok naším druhým školním domovem. Ale hned první dny nás udivila jedna maličkost," udělal Rowan dramatickou pauzu, protože se blížil k podstatě problému. Podíval se na Marininu milovanou tvář. Zbledla. Rty se jí chvěly.

Je tu zima, Ro. Najednou je tu taková zima.

„Hned v prvních dnech jsme si tady s přáteli všimli, jak nejenom vy, místní studenti, ale také vy, studenti z ostatních říší, podceňujete bezpečnost v šatnách. Ano, každá skříňka má sice mechanismus, na kterém si sami můžete nastavit svůj jedinečný číselný kód, a pomocí kombinatoriky můžeme dokázat, že ani my elementálové nejsme schopni takovou skříňku otevřít v krátkém čase. Jenže..." Rowan pohlédl na Vildu, který vytáhl z kapsy křídou zabalenou v papírku a jal se ji vymotávat.

Vzápětí se Vilém postavil ke staré tabuli, na kterou jim před rokem Cheiron zakresloval krásné křivky pohybu Venuše po obloze. Vilda nyní namísto Cheironova posvátného pentagramu načrtl šest obdélníků.

„Vážení spolužáci, skříňky v šatnách vyžadují šestimístný kód čili jak my mezi lidmi říkáme PIN. Pomocí kombinatoriky můžeme vypočítat, že se dá vytvořit milion různých variací, tedy PINů.

A kdyby potenciální vykradač skříňek potřeboval k zadání každé variace minutu, mohl by jednu skříňku otvírat skoro dva roky..“

„A proto jsme to byli my, kdo vám celý rok skříňky otvíral a psal vám do nich ty bláznivé vzkazy,“ řekl nečekaně Rowan, načež následovalo hrobové ticho.

Nechápou. Snad ani nevěří tomu, co slyšeli, napadlo Marinu a opatrně se rozhlédla po aule.

Pokračoval Aidan. „Vůbec jsme nepotřebovali dva roky na otevření skříňky. Většinou nám to zabralo pár minut. Stačilo si všimnout, jak podceňujete své okolí. Někteří z vás mají hesla tvořená jen jedním číslem, jiní datem narození, někteří jste si heslo dokonce nalepili na malém proužku na bok skříňky. Vid', Andrew?“

„Anebo jste měli samé nuly a změnili je na samé jedničky. Vid', Mate?“ kývl na elfa Buližník.

„Hej, to je pravda,“ probral se houslista.

A po aule se začalo ozývat pochechtávání.

„Extrém jsou ale ti,“ promluvil Ivo, „kdo si skříňku nezamykají vůbec, ale aby dvířka držela zavřená, přilepují je žvýkačkou.“

Aulou to zahučelo. Mnozí studenti se po sobě začali zkoumavě dívat a převážně dívky kroutily znechuceně hlavou. Rowan zatím přešel po pódiu. „A nyní k tomu, jak jsme otevřeli skříňky těm z vás, kdo nám žádnou náповědu neposkytli. Ani tady jsme nepotřebovali moc času. Od začátku bylo zřejmé, že skříňky jsou mechanické a že mechanismy jsou velice opotřebované. U některých skříňek prokluzují dokonce tak, že je úplně jedno, jestli se nastaví cifry nula až čtyři nebo pět až devět. Takže se nám počet možných variací zmenšil na pouhých šedesát čtyři. A při troše štěstí jsme se stejně brzy trefili do té správné.“

„Kdybyste chtěli, můžeme vám to v šatně předvést třeba na mé skřínce. Ale jinak Rowan s Aidanem vždycky vymazali z prostoru